

XIX. národní přehlídka amatérského divadla pro děti Rakovník 2000

Náš rozhovor s vedoucí souboru OPAL Opava a režisérkou hry Šlapací království Miroslavou Halámkovou

□ Jak by vypadala vizitka vašeho souboru?

Soubor Opal je součástí Loutkového divadla v Opavě. Je zde souborů více, většina z nich se věnuje loutkařině, ale nebrání se ani činohře. Také náš soubor většinu svých věcí dělá loutkovým vyjádřením, hraje i činohry pro dospělé. Do Rakovníka přijel soubor ve složení 10 lidí. To je stabilní počet, ale někdy klesá, protože nehrajeme pokaždé hry s velkým obsazením. Podle mého je ideální počet 6 – 7 lidí. Pro děti sehraje zhruba 30 představení ročně, pro dospělé je to podstatně méně, asi 5 – 6 představení. Je to způsobeno tím, že Loutkové divadlo v Opavě hraje především pro děti. Vystupujeme nejen na scéně našeho divadla, ale pořádáme i zájezdová představení do bývalého severomoravského nebo ostravského regionu. Náš soubor se také účastní přehlídek s postupem na národní přehlídky. Nejčastěji bývá v Opavě přehlídka krajská, odkud se postupuje na Loutkářskou Chrudim. V loňském roce jsme se zúčastnili i přehlídky v Hovězím. Měli jsme to štěstí, že jsme odtud postoupili na Popelku.

V Rakovníku jsme poprvé a moc se nám tady líbí. Je to krásné město, zejména jeho historické jádro. Samozřejmě různé připomínky máme ke zdejším vietnamským trhovcům, ale to asi nepatří do našeho rozhovoru. Já totiž pracuji na opavském magistrátě na úseku kultury, a tak chci říci, že Opava je rovněž historické město, ale v centru města Vietnamce nemáme. Upřímně ale také říkám, že my nemáme tak hezké náměstí jako Rakovník.

□ Máte za sebou premiérové vystoupení na Popelkce. Jak se vám v Rakovníku hrálo?

Hrálo se nám tady dobře. Dobře říkám v uvozovkách, protože byly jisté problémy s prostorem. Ty ale nastávají vždycky, když soubor nehraje na domácí scéně. Je asi chybou, že když připravujeme hru, tak si ji začleňujeme do našeho „kukátka“, které máme v Opavě. Když přijedeme jinam, pak to

někdy pochopitelně skřípe, tak jako tady, kde nejsou na bocích tak velké prostory. Ale na druhé straně je tu jeviště mnohem vyšší a hlubší.

Přijetí diváků bylo velmi příjemné, rozhodně nemohu říci, že bychom cítili nějaký chlad z hledišť, to vůbec ne. I když chápeme, že je to různé, někomu se mohla naše pohádka líbit, někomu nelíbit. Je tady spousta odborníků, kteří se na hru nedívají jako diváci, ale opravdu jako lektori, z trošku jiné stránky.

□ Kolik už jste na letošní Popelce viděli představení?

Ve čtvrtek jsme viděli dvě představení (kromě Tvrdohlavé ženy, neboť jsme přijeli kolem 12.00 hodiny). Velmi jsme byli zvědaví zejména na druhé odpolední, protože bylo na stejné téma, jako jsme hráli my. Včera jsme viděli také dvě představení. K dopolednímu nemám nějaké zásadní výhrady. Musím říci, že se mi líbilo, přestože něco bych ze svého postu režiséra udělala jinak, ale to mi nepřísluší hodnotit. I druhé představení se mi líbilo. Musím ale konstatovat, že mně při něm trošku mrazilo, protože téma, které hráli

tak mladí lidé, bylo i k přemýšlení. Někdy jsem měla pochybnosti o publiku, které bylo také velmi mladé, zda se směje jenom tomu, co bylo vyřčeno, nebo nějakému šklebu, který byl udělán, a jestli jde do hloubky, která tato hra bezesporu měla.

□ Jaké jsou nejbližší plány vašeho souboru?

Nacvičit loutkovou hru tak, aby měla šanci postoupit z naší přehlídky na Loutkářskou Chrudim. Samozřejmě, že cíl je vysoký, ale pokud ho nedosáhneme, do Chrudimi pojedeme jako diváci. Pobyt zde je velmi inspirativní, stejně jako tady v Rakovníku. Na zdejší Popelce jsme dostali i chuť udělat nějakou další činohru. V krátkosti – chci dělat hru o dvou Valaších. Budu se podílet na úpravě inscenace Mariany Glosnerové Ondra a Jura. Ale je možné, že do května, kdy je krajská přehlídka v Hovězím s postupem na Popelku, ještě něco dalšího udělám.

Připravil Jaroslav Mokrejš

DIVADLO NA POTÍTKU

DIVADELNÍ SOUBOR MLADÁ SCÉNA ÚSTÍ NAD LABEM

Sněhová královna

Soubor měl šťastnou ruku, když si vybral k dramatizaci jednu z nejkrásnějších pohádek všech dob, Sněhovou královnu od H. Ch. Andersena. Přestože Andersen napsal svoji pohádku v próze, zaklel v ní dramatické napětí, ale co je ještě důležitější, Sněhová královna je tématicky bohatá a myšlenkově mnohovrstevnatá. Andersen staví proti sobě dvě extrémně protichůdné podoby lásky. Nositelkou té první podoby je zejména Gerda, jejíž láska je čistá, vřelá, obětavá, nezištná, ale i statečná, podobu druhou reprezentuje láska Sněhové královny,

která je tak egoisticky vyhrocena, až je vražedná. Andersen ukazuje, že především v pospolitosti je síla, která dokáže přemoci síly zla. Pohádku zdramatizovala členka souboru Kristina Herzinová. Ve své dramatizaci se příliš soustřeďuje na drobnokresebné detaily, které jen vzdáleně souvisejí s hlavním tématem. Nešťastné je zejména rámcování vlastního příběhu v prostředí tržiště. Ve vykreslení dějové linie hlavní hrdinky Gerdy by se měla Kristina Herzinová více soustředit

na zkoušky, kterými prochází a ve kterých musí přesvědčit silou své osobnosti. Chápu rozehráni značného množství vágně souvisejících motivů a tím značného počtu postav, snahou autorky zapojit do hry co největší počet členů souboru a nenechat tíhu úkolu na mladých představitelích Gerdy a Kaye. Režisér Pavel Trdla nastudoval představení s řadou efektních výstupů (např. zjevování se Sněhové královny, výstup Havrana nebo Loupežníků), ale vlastní tématická linka není dostatečně propracovaná. V představitelích Kaye (Dominik Holub) a zejména v Gerdě v interpretaci Lucie Výravové měl k dispozici šikovné mladé představitele, ale nepomohl jim tím, že by jim propracoval dramatické situace. Kdyby Gerda musela vstupovat do ostřejších konfliktů, mohla by obohatit svůj herecký rejstřík. Převládá soucitná citovost, ale Gerda vítězí svůj zápas o Kaye zejména obětavostí, rozhodností a statečností.

V postavě Babičky, v poněkud vnější interpretaci Kláry Sottnerové, by stálo za úvahu citlivější propracování jejího vztahu k měnícímu se Kayovi.

Domnívám se, že velká energie vynaložená režisérem na přemíru postav a situací by se lépe zúročila, kdyby se soustředila na vyostření konfliktů, souvisejících s hlavním tématem hry.

Marie Caltová

DIVADLO NA POTÍTKU

LOUTKÁŘSKÝ SOUBOR OPAL OPAVA

Šlapací království

Nestává se často, abychom byli na národní přehlídce svědky různého zpracování téže předlohy a ještě k tomu v tak rozdílných pojetích. Zatímco včerejší Divadlo Saně na Kolech využilo text Zdeňka Svěráka Koloběžka se zlatými ráfky k výrazně výtvarné výpovědi, dnešní loutkářský soubor OPAL Opava se pokusil převyprávět příběh prostředky interpretačního divadla pod názvem Šlapací království. V tomto systému divadelního jazyka je snad ještě více zřejmé, že předloha vznikla jako rozhlasová hra, která je velmi úzce spjata jak

s poetikou autora, tak především s dobou svého vzniku. Nese totiž evidentní rysy podobenství našeho světa s totalitními prvky před rokem 1989. Království, ve kterém se nesmí mluvit nahlas, v němž se zavírá za sebe-menší prohřešek proti nesmyslným nařízením, kult osobnosti Krále atd., vše dovedeno v humorné nadsázce ad absurdum. První velký otazník tedy vyplývá z řečeného: je náš dnešní svět skutečně takový? Tento otazník je ještě zdůrazněn násilnou textovou aktualizací tvůrců opavské inscenace (vězeň Kájínek, hesla „za levnější benzín“ či „Karel na hrad“ apod.).

Základním jevištním výrazovým prostředkem byl pak režisérkou (M. Halámková) zvolen princip demonstrace příběhu. Ten má své opodstatnění a význam tehdy, přináší-li demonstrace další divadelní kvalitu oproti řečenému slovu. V takovém případě vzniká mezi slovem a demonstrováním obrazem napětí, kterým se celkové sdělení výrazně tematizuje. To se však v inscenaci OPAL Opava objevuje jen zřídka (např. „pusa mezi princeznou Bohunkou a Karlem“ či při zpěvu loutek ve vězení). Mnohem častěji jsme byli svědky pouze popisu či ilustrace řečeného (hraní kopané v televizi, jízda autobusem atd.), čímž docházelo k jistému zdvojení významů a tím pádem se stávala inscenace stereotypní a monotónní. Řečenému napomáhá i volba plošných loutek, jejichž využití je samo o sobě poměrně statické a ilustrující.

Opavskému souboru přesto patří dík za poctivou snahu poprat se s na první pohled efektní, ale v zásadě pro divadlo velmi problematickou Svěrákovou předlohou.

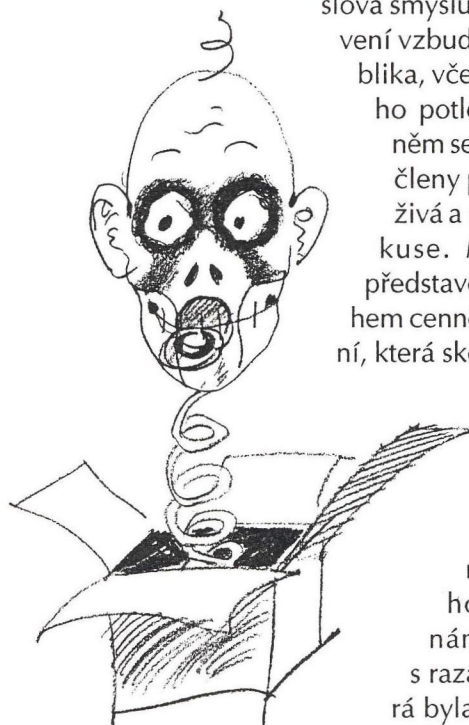
Milan Schejbal

DIVADLO NA POTÍTKU

DIVADELNÍ SOUBOR ZUŠ V. AMBROSE PROSTĚJOV

Magorie

Magorie souboru ZUŠ V. Ambrose Prostějov byla inspirativním zážitkem v pravém slova smyslu. Samotné představení vzbudilo živé reakce publika, včetně dlouhotrvajícího potlesku, následně po něm se v kuloárech i mezi členy poroty rozproudila živá a místy i bouřlivá diskuse. Mám takový typ představení rád. Jsou mnohem cennější, než představení, která skončí a není vlastně co o nich říct.

Absurdní svět záhrobí a z něj nahlížený ještě absurdnější svět skutečného „živého“ světa nám byl předveden s razancí a expresí, která byla místy až na samé hranici únosnosti. Byly to zejména scény „řádění“ dětí,

jejich domáhání se pohádky a péče od dospělých, které kontrastovaly s poněkud utlumenými a nevýraznými postavami doktora, hrobníka i dalších dvou dospělých.

Inscenace je silná tématem, které si inscenátoři vybrali z literární předlohy. Nabízí nám pohled dětí na vztah mezi rodiči a dětmi, nabízí nám karikaturu dospěláckých stereotypů a nabízí nám kritický pohled dětí na svět lží a přetvářky dospělých, ve kterém je lepší nežít... To vše je vedeno v duchu temného a poněkud morbidního humoru, za nímž je zřetelně zdvižený prst – musíme tam všichni...

Inscenátoři nám nabízí velikou spoustu obrazů a metafor. Mnohé z nich jsou před nás kladeny s tím, že mají vlastně několik možných výkladů a jejich pochopení není jednoduché. Je individuální a snad i závislé na okamžitém naladění a kondici diváků.

Patřím k té části diváků, kteří by pro lepší divácký zážitek potřebovali mít jasnější řád inscenace, zřetelnější časování a tematizování na sebe navazujících situací. Jak bylo ale patrné z diskuse poroty i auditoria, mnoha dalším divákům vystoupení prostějovských mladých divadelníků konvenovalo se vším všudy.

Zaplať Bůh, že už nemusíme v tomhle státě mít na věc všichni stejný názor (to je vlastně také jedno z okrajových témat inscenace).

Přátelé, děkuji za zajímavý a inspirující zážitek. A na shledanou... Tam...
Mirek Slavík

Harmonogram dnešního dne

10.00 – 11.10 hodin

Představení souboru Tyl Rakovník

Z DENÍKU KOCOURA MODROOČKA

12.00 – 13.00 hodin

Sál KC Rakovník

**BESEDA SE ČLENY POROTY O PŘEDSTAVENÍ
Z DENÍKU KOCOURA MODROOČKA**

14.00 – 15.00 hodin

Představení Divadla AHA! Lysá nad Labem

KDO JE NEJHLOUPĚJŠÍ

16.00 – 17.00 hodin

Sál KC Rakovník

**BESEDA SE ČLENY POROTY O PŘEDSTAVENÍ
KDO JE NEJHLOUPĚJŠÍ**

17.00 – 17.35 hodin

Představení souboru D3 Karlovy Vary

KDO JE CHYTŘEJŠÍ?

18.30 – 19.30 hodin

Sál KC Rakovník

**BESEDA SE ČLENY POROTY
O PŘEDSTAVENÍ KDO JE CHYTŘEJŠÍ?**

LDO-ZUŠ

NOVÉ STRAŠECÍ VZKAZUJE:

Milí herci z představení Šlapací království, musíme uznat, že jste měli velice dobré kulisy. Hlavně vězení a fotbal. Moc se nám líbil pošťák se svojí kanceláří na papíře. Padání sloupů jste měli lépe provedené než ve včerejší pohádce O koloběžce se zlatými ráfky. Vše se nám moc líbilo, až na několik herců, kteří se báli vyjadřovat.

S úctou LDO ze ZUŠ Nové Strašecí

Príspevek

Seděl jsem onehdá u stolu ve foyeru (snad se to tak ještě po rekonstrukci jmenuje). Hned vedle tolik důležitých polštářů byla a stále ještě je umístěna krabice s dírou a popisem „KUKÁTKOVÉ PŘÍSPĚVKY“. Myslím, že je to vinou zhoršujícího se zraku návštěvníků a účastníků Popelky, když jediným obsahem této krabice byly pouze peníze, leč nikoliv to, k čemu jste všichni (bohužel malými písmeny) vybízeni, tedy: „MŮŽEŠ KRESLIT, MŮŽEŠ PSÁT, MŮŽEŠ POLEMIZOVAT“, tak tedy KRESLETE, PIŠTE, POLEMIZUJTE. Hlavně proboha neházejte peníze, vždyť jich sami máme málo. -ivo-

Naše recenze

Prožlукlou materiálně-sociální zábavou se vyznačuje pořad, který na plátno nedávno rekonstruovaného bía PRASOPES přinesla doposud neznámá rádobyumělecká skupina D.B.Y. A řeknu-li POPELNICE 2000, musím si okamžitě odpovědět. No to snad ne, no to snad fuj!!!

Je třeba si říci, že tento úpadkový žánr na plátna našich kin rozhodně nepatří. Ano, diváci se smějí a někdy se i za břicha popadali. Je však nutné pozorně rozlišit o jaké diváky se jedná. Jsou to pokojní otcové rodin? Jedná se o sluncem prozářená děvčata s hlavou plnou myšlenek na pokrok? Víím, co se chystáte odpovědět a proto si dovoluím odpovědět za vás: Nikoliv, lidé, kteří se smějí, rozhodně nepatří k výkvětu naší společnosti. Jde o odpad, který je možné míjet bez povšimnutí oka. My tak však rozhodně neučiníme. My si je zapíšeme a vyvodíme důsledky!!! Naše kulturní zařízení nesmí přijímat do svých útrob nikoho jiného než kulturně náležitě poučeného člověka. Člověka, který se směje správně, tam, kde se to hodí, tam kde má, tam, kde si to doba přeje.

Bohužel se nepodařilo zcela zamezit druhému dílu, který se chystá dnes na plátno našeho milého domácího Prasopsa. Ještě ne všichni lidé ve společnosti se chovají tak, jak si to doba žádá. Ovšem v širších ekonomických podmínkách je takřka jasné, že Popelnice 2000 musí zaniknout. **Kritik**

Jarka, 26 let, 86 kg, 165 cm

Pořad Popelnice 2000 se mi moc líbil. Kdo jsou ti šikovní kluci? **Jarka Buřvalová, Huřviny 008, Rakovník. Napište!!!**

Zdeněk, 32 let

Já jsem ten pořad sice neviděl, ale to, co jsem zažil při produkci, mě dostalo. **Zdeněk Nakyslý a kolektiv RAKO III**

Milan, 59 let

Jde rozhodně o prožlукlý projekt, za peníze daňových poplatníků. Já to platím, ty to platíš, my to platíme.

Milan Horváth, krycí jméno Horvy

Naděžda, 12 a půl

Mně se to líbilo. Jsem z toho hotová. Kluci jsou báječní. Adresu už mají.

-bis-

KUKÁTKO číslo 3 vydalo oddělení Kulturní centrum dne 4. listopadu 2000.
Redakční kolektiv Jaroslav Mokrejš, Jan Švácha a Anna Rollová.
Foto Raport. Sazba Lokša PrePress.

IPB

OBCHODNÍ SÍŤ ČESKOSLOVENSKÉ OBCHODNÍ BANKY, A. S.

RAPORT

Nejčtenější týdeník
okresu

